

Hvor mange Procent Invaliditet skal der kunne paavises, inden den paagældende har Krav paa at faa Erstatning? Det kan dog ikke være Meningen, at fordi f. Eks. ved Arbejde paa en Svovlsyrefabrik i en 5-6 Aar — jeg tror, det var en af de Ting, der blev nævnt af det ærede Medlem fra Saksjøbing —, den paagældendes Arbejdsevne er nedsat en Del, han saa skulde kunne komme og sige: Maa jeg nu faa en Erstatning, fordi min Arbejdsevne er nedsat 15 pCt. Saa skal han kunne fortsætte paa samme Fabrik i nogle Aar, og saa er hans Arbejdsevne antagelig yderligere nedsat, og saa kommer han paa ny og siger: Nu maa jeg igen have en Erstatning, for nu er min Arbejdsevne yderligere nedsat! Eller vil man sige: Betingelsen for, at der kan ydes Erstatning for en saadan Erhvervs sygdom, er den, at den paagældende ikke længere kan tjene samme Løn ved det Arbejde, eller at han endogaa helt maa opgive det. Jeg tror, at der vilde blive en hel Række af Vanskeligheder foruden dem, den højtærede Minister har nævnt baade ved Forelæggelsen og i Dag, nemlig at der kan være forskellige Arbejdsgivere, saa at man ikke let kan vide, hvordan Nedsættelsen i Arbejdsevnen skal fordeles paa de forskellige Selskaber, i hvilke de forskellige Arbejdsgivere maaske har forsikret den vedkommende. Jeg tror, at det Spørgsmaal hører hjemme under en Invaliditetsforsikringslovgivning, men ikke kan komme ind under Bestemmelser, der alene tager Sigte paa et Erstatningsansvar hos den paagældende Arbejdsgiver. Grunden til, at jeg har udtalt nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen om Lovforslagets § 1, 2det Stykke, er ogsaa den, at det vil blive ret vanskeligt at trække Grænsen, men som jeg sagde i Gaar: mine Betænkeligheder er i høj Grad afvæbnede ved, at Arbejderforsikrings-Raadet har fundet, at en saadan Bestemmelse var ønskelig, ligesom jeg erklærer, at jeg ogsaa fra min Praksis har nogen Erfaring for, at det er meget ubehageligt saavel for Ministeren som for Arbejderforsikrings-Raadet at skulle sige Nej til Erstatning — i Tilfælde, som man finder egentlig burde regnes lige med Ulykkestilfælde —, fordi man har en udtrykkelig Bestemmelse i Loven om, at der skal foreligge et bestemt Ulykkestilfælde, som man kan pege paa og sige: I det Øjeblik skete det Ulykkestilfælde, som har medført en Nedsættelse i Arbejdsevnen.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærk-

ninger om Spørgsmaalet om de 10 pCts Invaliditet, der er sat som Grænse. Det glæder mig, at Ministeren ogsaa der er villig til at optage en Forhandling om eventuelt at stryge disse 10 pCt., og mine Udtalelser i saa Henseende har ogsaa fundet Tilslutning fra enkelte ærede Medlemmer og navnlig fra Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen). Jeg tror nu ikke, at det Spørgsmaal økonomisk set er af saa stor Rækkevidde, som navnlig det ærede Medlem for Aalborg Amts 4de Valgkreds (Lillelund) gik ud fra. Det vil kunne ses af de Oplysninger, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, at i 1908 var der indenfor Industriafdelingen, altsaa blandt dem, der var forsikrede i Henhold til Loven af 7. Januar 1898, i alt 230 Tilfælde, hvor der blev tilkendt Erstatning for Invaliditet under 10 pCt. Disse 230 Tilfælde fordeler sig med 56 paa 5 pCt. og 174 paa 8 pCt. Invaliditet, og det samlede Erstatningsbeløb, som er udbetalt for disse 230 Ulykkestilfælde, hvor Invaliditeten ikke kunde ansættes til 10 pCt., er efter de Oplysninger, som findes i Motiverne, i alt 84,937 Kr. For Aaret 1909 findes der Oplysninger, der angiver det samlede Beløb til 71,739 Kr., derimod ikke angiver Antallet af Tilfælde, hvor Invaliditeten har været fastsat til mindre end 10 pCt. Det bliver altsaa ca. 13,000 Kr. mindre, der i det Aar er udbetalt i Erstatning til Arbejdere — hvor Invaliditeten var sat til mindre end 10 pCt. —, end Aaret i Forvejen. Det er, synes jeg, ikke store Summer, det drejer sig om, og heller ikke, synes jeg, noget forholdsvis overordentlig stort Tal af Ulykkestilfælde, det drejer sig om, men for de paagældende har det dog haft adskilligt at sige, at de har faaet et saadant mindre Beløb. Det har sikkert fjernet en Del Misfornøjelse, der ellers vilde være kommet op — som jeg nævnte i Gaar —, saavel hos de paagældende tilskadekomne som hos de paagældende Arbejdsgivere, der har vanskeligt ved at forstaa, at der ikke ydes en Erstatning, naar de maaske gennem en lang Aarrække har udredt Præmier, uden at der har været Anledning til at udbetale nogen Erstatning.

Et af de større Forsikringsselskaber, som tegner Forsikring i Henhold til Loven om Ulykkesforsikring i Landbrug, har i sine Vedtægter en Bestemmelse om, at der ydes Erstatning — trods Lovens Bestemmelse om de 10 pCt. — ogsaa for mindre Invaliditet end 10 pCt. Da jeg